

Đời Nhảy Toán - Biệt Kích Lô Hổ Nha Kỹ Thuật

Khác hơn thường lệ, chiều nay mới bốn giờ toán chúng tôi đã được ăn cơm. Xong một lần nữa lệnh kiểm soát lại đồ đoàn. Toán chờ xuất phát. Thiếu úy Điệp (Phạm ngọc Điệp) trưởng toán (One zero), sáng nay đã bay Covey Ov10 quan sát bãi đáp, dự thuyết trình mục tiêu. Chuyến này Trung sĩ Quang (Trần Quang) toán phó (One one) phụ trách điện đàm, còn lại là bốn toán viên Biệt kích quân (BKQ).

Tôi BKQ Hải (Nguyễn văn Hải) Thông dịch viên. BKQ Nguyễn duy Châu Khinh binh (point man) BKQ Hào (Lê thanh Hào) M79 sau cùng BKQ Cường (Nguyễn mạnh Cường) đoạn hậu.

Sáu người trong toán được đưa lên chiếc xe bít bùng, đậu trong sân. Đây là căn cứ được xây dựng đặc biệt để người bên ngoài không thể nhìn thấy gì bên trong. Thiết kế ba dãy nhà liền nhau tạo thành chữ U. Mọi cửa phòng bên trong, mở ra chung một cái sân. Phía trước cái cổng sắt đặc liền, luôn có người gác, cửa đóng im ỉm. Đó là căn cứ Biệt kích nằm trong phi trường Nakhon Phanom (NKP). Xe bít bùng mở cửa sau, rồi de khớp vào cánh cửa hông của chiếc trực thăng CH53 Jolly Green. Bằng cách này người bên ngoài không thể nhìn thấy cái gì được chuyển từ xe lên trực thăng. Tức thì ,cửa trực thăng được đóng lại ngay, rồi tiếng đề pa của động cơ cánh quạt rít lên, từ từ xoay nhấc bổng rời bay đi.

Nhìn qua khuôn cửa, trời đã nhạt nắng. Lên đến cao độ, trực thăng bay với sự hộ tống của hai Khu trục cơ A1 Skyraider đến từ lúc nào và đang bay kèm hai bên. Xem đồng hồ đã qua nửa giờ bay, nhìn qua cửa, bóng chiếc Covey OV10 (FAC) ánh lên cùng nắng chiều tà. Thiếu Tá Thụ (Nguyễn văn Thụ) Sĩ quan Điều Nghiên và Không Thám, ra hiệu cho Toán chuẩn bị.

Một Thượng sĩ người Mỹ đã đứng trước cuộn thang dây. Không có bãi đáp, Toán được xâm nhập bằng thang dây. Trục thăng nặng nề hạ độ cao. Ngoài cửa sổ chiếc A1 đang lao xuống dọn bãi đáp bằng đại bác 50, tiếng như bò rống. Toán đã sẵn sàng. Trục thăng ồ một tiếng lớn, rít lên rồi từ từ đậu bên trên ngọn cây bao quanh một hố bom trống trải. Toán từng người một leo bám vào thang dây lệ làng đáp đất .

Toán đã tiếp được đất an toàn, coi như xâm nhập thành công ... Có tiếng rên và tôi quay ngoắt lại. Cường nhóc sao nửa mặt đầy máu. Nhanh như cắt tôi nắm lấy máy truyền tin từ Quang gọi Covey báo cáo tình hình và mô tả vết thương. Nhìn máu chan hòa nửa gương mặt, Hào đang loay hoay phụ băng vết thương. Trước tình thế tôi thật sự nghĩ là nghiêm trọng và xin triệt xuất. Hỏi nguyên do chỉ vì cạnh ngoài chân thang tự nhiên đập thẳng vào đầu. Người Mỹ trên Covey hỏi lại một lần nữa. Tôi đáp chắc chắn cái đầu nó bị bể. Thế rồi lệnh triệt xuất được truyền xuống. Trục thẳng trở lại, sáu người leo lên thang, lựa chỗ cho đủ đứng rồi móc cái móc từ người vào thang. Thiếu úy Điệp người cuối cùng ở vị trí cuối thang ra hiệu trục thẳng bay đi.

Về đến phi trường NKP trời đã về đêm, dưới ánh sáng đèn trên trục thẳng tôi thấy Cường nhóc ngoài cái băng trên đầu, trông nó như chả làm sao cả. Tôi giật mình khi người y tá vào trong khoang tàu săn sóc vết thương cho Cường. Thiếu tá Thụ đứng bên tỏ vẻ lo lắng vì thấy vết thương quá nhẹ... Xe bí bùng chở Toán đang đường về căn cứ. Ngồi trong xe ai ai cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng nhất là tôi và Thiếu úy Điệp. Nhìn cái băng cá nhân tí tẹo trên trán Cường nhóc mà thấy xôn sang trong dạ và chuẩn bị đối phó bởi báo cáo của mình không xác thực. Xe đã vào trong sân căn cứ. Thiếu tá Thụ vội vàng, trước nhất xuống xe đi thẳng vào phòng Hành quân, đẩy nhà bên hai Toán người Thượng nhìn có vẻ soi mói trong ánh đèn pha trên cột cao dội ánh sáng chói chan xuống sân.

Một Trung sĩ người Mỹ gọi tôi và Điệp lên phòng Hành quân. Cửa vừa mở, hai tôi bước vào chưa kịp dơ tay chào, đã gặp ngay nét mặt nộ khí xung thiên của Thiếu tá người Mỹ trưởng căn cứ. Sau một hồi dữ dằn mắng chửi với khoa tay múa chân, khỏi cần thông dịch. Ông ta giờ có vẻ nguôi và đang giải thích về chi phi cùng những khó khăn của một quá trình xâm nhập. Thiếu tá Thụ ngồi bên hoàn toàn yên lặng... Bây giờ thì " Này các bạn, với tư cách Trưởng căn cứ, tôi tuyên bố Toán của các bạn đang trong mục tiêu

" Rồi tiến đến bắt tay Thiếu úy Điệp và vỗ vào vai tôi ông nói giọng gần từng tiếng " Nhớ, đừng quên học thêm tiếng Anh bạn ạ". Thiếu tá Thụ đánh thức chúng tôi dậy vào lúc năm giờ sáng, thông báo ba mươi phút nữa Toán được đưa ra sân bay. Cường nhóc ở lại NKP... Toán còn lại năm người hành quân.

Chiếc MC130 Blackbird, loại có râu móc trước mũi để bốc Toán theo kiểu James Bond 007 (Fulton Skyhook Extraction System). Cửa sau đã mở sẵn chờ đợi cửa sau của xe bít bùng chở Toán. Thiếu tá Thụ không đi theo. Máy bay lập tức ra phi đạo rồi cất cánh. Hơn nửa giờ bay, giờ phi cơ đang chuẩn bị hạ cánh, cái cảm giác nặng chịch trong lòng cùng buốt hai tai, tạo cho tôi cảm giác bay bổng nhưng rất khó chịu trong người. Một xe GMC chạy đến tận cửa sau máy bay đón chúng tôi. Nhìn vào nóc nhà xây trước mặt, trên nóc nhà hàng chữ. Phi trường Kontum. GMC chở Toán đến một khu vực cũng nằm trong phi trường, trên sân sáu chiếc Kingbee sơn màu blackbird đang chờ, sẵn sàng cất cánh.

Từ trực thăng, cảnh núi rừng trùng điệp. Bên dưới, đám mây trắng kéo thành một vệt dài dưới ánh nắng như chưa đủ sức làm tan loãng. Gió phàn phật lốc vào làm ran rắt trên mặt cùng tiếng âm ã của động cơ trực thăng. Người xạ thủ trực thăng, cạnh tôi mời thuốc hút.

Đảo một vòng, trực thăng chở Toán bắt đầu đáp xuống, theo sau những chiếc đã xuống trước. Đoàn King Bee sáu chiếc, chỉ chở năm hành khách. Dưới bãi đáp, một Trung úy người Mỹ thông báo phi hành đoàn cùng toán trưởng vào dự thuyết trình. Ngay tức thì, Thiếu úy Điệp, đưa cây Car 15 cho tôi, rồi vào phòng Hành quân. Hai chiếc Kingbee cất cánh và một trong hai chở theo Toán. Vượt qua những ngọn đồi thoai thoải tiếp nhau, xa xa dãy núi xanh mờ chắn ngang. Gió dữ dần tung lốc ào ạt quanh quanh. Những đám

mây lạ lạc bắt thần tạt cái lạnh êm êm. Hai chiếc Cobra, đến từ lúc nào đang song hành hộ tống. Sự phối hợp không quân bài bản, nhuần nhuyễn với độ chính xác cao. Dưới kia giòng sông đỏ ngầu màu đất ngoằn ngoèo chia cắt giữa núi cao và đồi cây. Xa kia, tầng mây trắng như cô bám lấy núi rừng và tuyết vời hơn nữa, những đám mây mỏng nhỏ lang thang tạo thành bức tranh thần tiên lãng đãng. Người xạ thủ trực thăng ra dấu Toán chuẩn bị. Nhìn ra ngoài, đã thấy rõ chiếc OV10 (FAC) bay đằng xa. Theo thuyết trình hai chiếc Kingbee sẽ đáp xuống cùng một lúc hai bãi đáp khác nhau và chỉ có một chiếc là chở Toán, nhằm đánh lừa địch. Trực thăng hạ độ cao. Chiếc Cobra đang dọn bãi bằng đại liên sáu nòng và M79 tự động. Bằng vào một động tác hạ nhanh, trực thăng sát đất rồi trườn xa một quãng. Đáp vội trên con suối cạn, đá lờm chờm. Toán chúng tôi nhanh chóng thoát vào rừng cây.

Con mưa ngày qua để lại dấu tích dễ nhận trên bề dày của lá rụng, nơi sinh sản và cũng là căn cứ của loại vạt độc hại. Mùi khai nòng, hăng hắc của cây lá bung lên như muốn giao tình với ánh nắng trên cao. Nhưng nắng chẳng đủ sức xuyên qua tàn cây xòe rộng dù rằng nắng đang trực diện với đất. Lặng lẽ chúng tôi cố gắng di chuyển thật nhanh để tránh cái lộ của bãi xâm nhập. Khi máy bay đi rồi, chắc chắn ở gần đây, địch sẽ đến và thám thính.

Dự đoán không lầm, khi anh em ngồi nghỉ rồi ăn trưa, đất vẫn còn nhão, thêm sự tĩnh lặng, lẫn tiếng thú rừng thi thoảng âm vang rồi vọng lại. Tiếng súng địch bắn để báo động cho nhau. Rõ nhất vẫn là tiếng gà rừng mà tất nhiên không thể thiếu ở bất cứ một khoảnh rừng nào. Thiếu úy Điệp cùng Châu đang căn lại bản đồ lấy phương hướng. Hào thì vẫn cái mùi mắm ruốc xả kinh niên mà mỗi chuyến hành quân, vợ tịch thu hết lương khô, xong phát cho một hũ Ruốc xả có thể ăn dè được cả tháng. Có tiếng Covey lên bao vùng, tôi mở điện đàm chờ đợi. Toán phó Trần Quang đã giao điện đàm cho tôi để thế chỗ Cường nhóc đoạn hậu.

Tiếng Đại úy Ginh (Trần trung Ginh) trên Covey gọi Toán, tôi chuyển ngay bức điện đã làm sẵn, rồi nhanh chóng di chuyển, đâm sâu vào mục tiêu.

Khu rừng thật rậm rạp. Châu vất vả lắm để mở đường. Len tỏi, lạng lách, đánh vật với cây rừng, khi mà yêu cầu đi đúng đường. Chốc chốc hẳn lại phải xem la bàn. Thiếu úy Điệp đi kế Châu, cây Car 15 luôn sẵn sàng bảo vệ. Trời quá chiều, ánh nắng hắt những tia cuối cùng. Muối như vã vào mặt và vất thì nhiều vô kể, nó đi tìm mồ như người làm xiếc, di chuyển uốn dẻo thân mình rồi bung tiến tới mồ rất chính xác nếu chúng tôi lộ ra khoảng da thịt. Điệp đã chọn được chỗ nghỉ ăn cơm chiều.

Có tiếng hú vọng lại, trầm âm, lan tỏa rồi hình như lại dội lại. Trên tàn cây lao xao tiếng chim gọi nhau, thiếu đi giọng hót mượt mà ban mai. Tiếng súng địch quân vẫn thi thoảng nổ gọi nhau hay báo hiệu gì đó... Tay lấy lọ thuốc muối, xoa thêm vào mặt và tay để đối phó với sự tấn công quyết tử của vắt và muỗi. Nhá nhem tối, Toán đi tìm chỗ ngủ, lý tưởng nhất vẫn là gốc cây to, rễ bạnh. Trung sĩ Quang lên đi đầu. Di chuyển êm, chậm chạp và cẩn thận nghe ngóng. Trời tối hẳn, ánh trăng tỏa vàng vặc từ lúc nào. Đứng nghe ngóng một hồi lâu. Thiếu úy Điệp ra lệnh ai hút thuốc thì hút đi... Cẩn thận vì khói thuốc tỏa rất xa và đó là cái mùi không có ở núi rừng. Kinh nghiệm cho thấy, có Toán địch theo dõi cả ngày, đem đến, chỉ vì mùi thuốc lá dễ nhận, địch âm thầm bao vây và tấn công. Xong, Quang gài lại trái mìn M14 rồi di chuyển tìm chỗ ngủ. Địa điểm ngủ đêm đã được đồng ý. Toán chúng tôi hạ bàn tọa... Một đám mây đen lao thẳng vào mặt trăng, trời bỗng tối xảm rồi lại sáng. Ba lô là gối, lá cây rừng làm nệm. Dưới ánh trăng từng ngọn gió nhẹ lay động cây lá truyền tải ánh sáng phản chiếu lung linh. Cảm giác như lạc vào cõi kinh dị. Nghĩ bụng phải nhắm mắt lại ngay và đừng suy nghĩ cố mà tìm giấc ngủ. Đây là một kinh nghiệm, vì đã có những toán viên không ngủ được trong tình cảnh này, đã thút thít khóc gọi mẹ, để rồi bị chế giễu và sa thải, hay những toán viên đào ngũ chỉ vì đã từng để lại tiếng thở dài trong đêm hành quân.

Trời sáng, sương đêm còn ướt nơi ngực, là đà quần trong gió, sương mù mỏng dần theo gió núi lành lạnh. Thông lệ Toán có một tiếng đồng hồ để vệ sinh và chuẩn bị cơm nước trong ngày. Point man Châu trở lại vị trí dẫn đầu, giờ đang cùng Thiếu úy Điệp căn lại phương hướng, xong Điệp đưa cho tôi bức điện tin vừa viết bằng mật mã. Bất giác tôi nhìn Châu, khăn màu lá cây cột trên trán, cái răng vàng nhìn thấy rõ bởi cái miệng hấn hô, trên gương mặt làm lì, xa vắng như nhớ vợ. Tự nhiên tôi bật lên tiếng cười. Lệnh di chuyển, ngoái lại thấy Trần Quang đang xóa dấu vết. Tiếng súng báo hiệu hôm nay, bên này đã trả lời. Cánh rừng bớt

rậm, nhưng cây lớn nhiều. Thịnh thoảng vài trái cây ném xuống từ trên cao, nhìn lên thẳng khi đang nhăn răng cười tay gãi gãi vào nách. Không gian bao trùm âm thanh núi rừng, nắng chéch trên cao, sương ẩm cái lạnh bên dưới nhưng không đủ sức. Châu bắt thần ngồi xuống tay ra thủ hiệu dừng lại, mắt nhìn Điệp và tôi. Quan sát động tĩnh rồi ngó về phía trước... Một con đường mòn chằng chịt ngang hướng di chuyển. Phân công ba người yểm trợ, Điệp và tôi lum cum đi lên thám thính... Con đường rất ít lá cây, có nơi nhẵn nhụi, lạ lùng nơi kia loang một vũng nước nhỏ như có ai mới vừa tiểu tiện. Hoảng hốt tôi kéo Điệp trở lui, miệng lầm bầm "đồng chí mái" Điệp hỏi lại "sao Hải biết". Đến nơi đòng đội đang chờ, tôi giải thích... Vết lõm đá nhỏ, xâu in trên đất, tại vũng nước loang tròn, hạn chế thì dứt khoát đó là tác phẩm của phụ nữ, các bà. Gọn ghẽ và thẩm mỹ. Thiếu úy Điệp phát tay ra dấu, vượt đường mòn từng người một, yểm trợ lẫn nhau, đi trên lá cây. Bờ hơi tai, chúng tôi đến được nơi có thể ngồi nghỉ. Có tiếng Covey trên bầu trời. Điệp vội vàng thêm vài chi tiết vào bức điện. Đại úy Ginh từ Covey đang gọi Toán, tôi trả lời và mau chóng chuyển ngay bức điện. Bây giờ tôi mới nhận rõ Thiếu tá Thụ trên Covey. Hai ông đều nói tiếng bắc nên dễ lộn.

Tiếp tục tiến vào mục tiêu. Nửa tiếng ăn buổi trưa, Toán vội vã di chuyển để tránh địch theo dõi. Châu dừng lại bên tảng đá cao ngút đầu, ngồi xuống rồi đưa tay chỉ. Một con suối rộng, nước chảy lặng lẽ trong kẽ đá. Xa xa mà mắt thường có thể nhìn thấy, bên bờ suối, trên dốc thoải thoải, nép vào những cây cao. Hai dãy nhà bằng cây rừng tre lá, ẩn nấp dưới những tàng cây. Thấp thoáng vài bóng người. Bên này suối, xa hơn một tí, những ngôi nhà ngắn và nhỏ, lọt xâu giữa những tảng đá lớn. Vài tên bộ đội đang lấy nước.

Toán nhanh chóng di chuyển càng xa càng tốt, nhắm hướng hạ lưu. Thấy có vẻ ổn, Toán dừng lại bàn bạc và đồng ý xin không kích. Định vị trên một vị trí có vẻ kín đáo và thuận tiện cho tác chiến. Tôi vừa ăn trưa vừa lo bắt liên lạc với FAC (Covey OV10), nhưng không được đành phải xài tới hệ thống máy cấp cứu P90. Một lúc

sau, khọt khẹt và tiếng trả lời hỏi: Sóng cấp cứu của ai lên với tần số...Tôi thông báo mật danh và được trả lời hãy đợi.

Mười phút trôi qua, động cơ ì ì của Covey càng lúc càng rõ. Trong máy PRC74 đã nghe rõ tiếng gọi Toán. Một ông tây điều không, trả lời mật danh và chuyển lên bức khẩn điện, tôi yêu cầu Không-quân. Mười phút sau khi nghiên cứu bức điện và điều không. Lời yêu cầu được chấp thuận. Báo cáo với Điệp, hiểu ý Quang và Hào lẳng lẳng lấy trong ba lô hai trái mìn Claymore, hỏi ý Điệp nên gài ở đâu. Chớp nhoáng Toán đã ở vào vị trí chiến đấu. Nép vào góc hai cục đá to, giữ cái PRC74 ở vào nơi tương đối an toàn. Tôi đang ở giữa bốn đồng đội. Trên tầng cây cao sau lưng, tiếng kêu ré lên đuổi nhau âm ì của đàn chim, chúng đang tung chưởng đánh nhau. Covey lúc này đang vòng trên đầu chúng tôi. Hấn gọi Toán và xin mở cửa sổ (ý muốn thấy vị trí Toán bằng chiếu gương). Tôi cầm cái gương đưa lên mắt, ngó hướng mặt trời, lấy ánh sáng hội tụ tròn mờ trong gương và qua lỗ nhắm giữa gương chính điểm ánh sáng tròn mờ lên thẳng Covey đang bay....À thấy rồi, xin cho mục tiêu. lúc này không còn cần mật mã, mà nói trực tiếp và Bạch hóa.

-Lima charlie (tên Covey) nghe đây, ngay tại triền suối, hướng Tây, khoảng cách 1000 mét

-Pa pa oscar (tên Toán) nhận rõ, chuẩn bị panel cho oanh kích.

Một Phantom F4 lúc này đang bay trên trời.

-Papa oscar đây là Li ma charlie. Tao sửa soạn làm tình, xin cho ý kiến và trái panel vàng.

Một cú bay xuống như tia chớp, chiếc Covey lao nhanh trực chỉ mục tiêu và trái rocket đã được bắn ra. Nhìn làn khói trắng bốc lên, tôi ước lượng và gọi Covey.

-Lima charlie. Mục tiêu 200 mét về hướng bắc. Ngay triền suối.

-OK Papa oscar. Hãy nhìn đây.

Covey đảo nửa vòng cung, đầu chúc xuống, thêm một trái rocket thứ hai xuống mục tiêu. Máy bay mức thẳng lên cao, nghiêng nghiêng rồi ngửa bụng lên trời, tí sau mới lật lại, bay bình thường. Với câu hỏi:

-Papa oscar. Đúng mục tiêu chưa. Tao chơi có khá không?

-Lima charlie, Đúng rồi, thật tuyệt. Anh trình diễn giống như Elvis Presley.

-Cám ơn cám ơn Papa oscar. Ha, ha, ha, ha.

Liên tiếp theo sau, chiếc F4 xà xuống một trái bom ghim ngay mục tiêu khói trắng chỉ điểm. Tiếng nổ vang dội và một cột khói lửa bao trùm bốc cao. Ngay đầu tiên hắn đã xài loại 500 cân anh. Trên bầu trời lúc này còn thêm chiếc A1 Skyraider chả biết đến từ lúc nào? bắt thần theo sau chiếc F4.

Máy bay như ngừng lại khi khai hỏa một loạt đại bác 50 và rồi hất ra tung tóe như đậu vãi những trái bom bi cứ như nắm tay một, rồi nghiêng nghiêng tăng tốc vút lên cao. Chợt tôi hoảng hốt, nhìn thấy làn đạn xanh, đỏ từ dưới đất bắn lên.

-Lima charlie. Đồ chơi có gai, người thấy gì không? xanh, đỏ đang lên với bạn.

-Cám ơn, Papa oscar, thấy rõ 5 trên 5, có lẽ còn trước cả bạn. Nó sẽ cầm họng.

Chiếc Phantom tiếp đến bổ nhào xuống và cắt một lúc hai trái bom, rồi biến mất sau cột khói mịt mù. Tiếng nổ khủng khiếp tạo sự chấn động, mà chỉ những kẻ có tinh thần thép mới không khỏi sợ hãi khi mắt chứng kiến cảnh hãi hùng bom đạn, khói lửa bao trùm

-Papa oscar ghi nhận có tiếng nổ phụ. Xin xác nhận.

-Lima charlie...Đúng rồi và cháy dữ dội, có thể là kho tồn trữ nhiên liệu.

Trên cao họ tinh tường thật, lúc này bình tâm tôi mới nhận ra và báo cáo...Tới tấp đánh vào mục tiêu, chiếc A1 bổ nhào ném thêm hai trái bom Napalm. Một vệt dài toàn lửa cháy dần loang, tung lên những cuộn khói đen kịt. Trên bầu trời đã mất hút chiếc F4 và chiếc A1 cũng nhỏ dần. Sau đám mây cuộn cuộn trắng. Chỉ còn lại chiếc Covey quần đảo, để ghi nhận cùng xác định kết quả.

-Papa oscar...Tạm biệt, thẳng nhóc. Ta đã biết mi là ai rồi. Chuyên lời khen đến mi, con trai. Ta đi lo phần việc tiếp theo.

Tháo gỡ hai trái mìn claymore phòng thủ. Quang và Hào đã sẵn sàng di chuyển. Ngoái nhìn mục tiêu, vẫn tiếng nổ rì rạc và lửa khói bốc cao. Toán nhanh chóng vượt con suối trống trải. Biền vào khu rừng bên kia... Tiếng súng quanh quanh vẫn bắn cú một truyền tin ... hay đang có một cuộc lung sục của địch. Chiều tà mang màu nắng vàng ệch soi rọi trên khuôn mặt mỗi người. Tầng cây rừng thưa cao ngất không đủ sức che chắn ánh nắng chiếu ngang tạo cảnh thu não lòng trên cùng hình ảnh năm cái bóng đồ dài như ma quái chập chờn. Cố gắng di chuyển thật nhanh để kiếm tìm sự che chắn. Toán bất chấp sự hiểm nguy, vì chẳng còn con đường khác. Phải nhanh chóng thoát khỏi khu rừng thưa này.

Mọi lo lắng rồi cũng qua, địa thế lại thuận tiện. Chúng tôi ăn cơm trong ánh sáng còn sót lại trong ngày. Tìm được chỗ ngủ, khi bóng tối bao trùm. Núi rừng bỗng trở nên yên lặng kỹ quái, như cố đẩy lùi những xao động vừa qua. Vài tiếng hú gọi nhau thê dài như có vẻ nhớ nhau. Trong ánh trăng chiếu rọi xuyên cành. Năm chúng tôi im lìm, lặng lẽ đi vào giấc ngủ.

Tiếng ngáy của thằng Hào làm tôi tỉnh giấc, chửi thề trong bụng, tôi nhào người đưa tay lay gọi nó "mẹ cái thằng, đồ chết tiệt, ăn cho đầy mám ruốc vào, ngủ rồi ngáy " Xem đồng hồ, mới bốn giờ sáng. Tôi nín cười vì bất chợt được thưởng thức bản hợp tấu tiếng người ngáy và gà gáy xen lẫn tiếng đệm âm trầm của thú rừng xa xa. Điệp hình như cũng đã thức. Trần Quang xích lại phía tôi rú

hút thuốc. Tôi buột miệng dút khoát "không được". Anh trắng treo ngang in nguyên cành lá trên gương mặt tẽn tò của Quang đã xấu lại càng xấu thêm.

Hai trái claymore phòng thủ đã được thu hồi. Toán chuẩn bị di chuyển. Sương mù dày đặc làm hạn chế tầm nhìn và cái lạnh ướt hai hàng mi. Có tiếng súng nổ rồi bên này đáp lại. Địch đang truyền tin cho nhau. Đến một con suối cạn, bên kia dốc cao. Ngồi quan sát địa hình... Châu và Điệp đang so lại bản đồ và địa bàn. Hướng đi được xác định, phải vượt suối và khắc phục dốc cao. Châu và Điệp sang trước, ba người bên này yểm trợ. Đã có những hòn đá theo chân của Châu, Điệp lăn xuống lòng suối, phát ra những tiếng va chạm lớn theo đà lăn, gây sự nguy hiểm, chú ý nếu địch ở gần đây. Bắt đầu ba người còn lại vượt qua dưới sự yểm trợ của hai người sang trước.

Vào ngay hướng đi của Toán, phía trước thoai thoải cánh rừng thưa, cây cao, bóng cả. Nắng chói rọi một màu vàng vào từng đóm bãi cỏ bên dưới mà không bị che khuất bởi những tàn cây dâm mát. Xa xa tít ngoài, bìa rừng xanh thẫm, đẹp như tranh vẽ. Địa thế thật bất lợi và rất nguy hiểm cho di chuyển và tác chiến. Lộ nguyên hình trong nhiệm vụ Thám-sát đồng nghĩa với nhất chín, nhì bù. Thiếu úy Điệp ra lệnh phòng thủ đợi Covey, vì thường vào giờ này đã lên bao vùng. Một con khỉ đực lông vàng, to lớn có vẻ đầu đàn, nhả nhử cười trên cây, tay gãi gãi mân mê khoe quả quý. Ở phía xa kia lũ chim líu lo, đánh đá đánh nhau hay đùa giỡn âm cả một góc rừng. Có tiếng ì ì quen thuộc của Covey rồi Thiếu tá Thụ gọi. Tôi gửi ngay bức điện, Điệp đưa cho hồi sáng rồi trao máy cho Điệp trực tiếp xin yểm trợ...Lệnh chấp nhận và Toán bắt đầu di chuyển. Covey vọng ngay trên đầu.

Bỏ cả hơi tai, mồ hôi nhễ nhại. Cuối cùng cũng đã vượt qua trở ngại. Yên tâm hơn với địa thế hiện tại. Vẫn tiếng súng cú một quen thuộc, rồi tiếng đáp trả. Sự đe dọa tinh thần căng thẳng hay một cuộc bao vây đang hình thành vì điên tiết bởi trận oanh kích ngày

qua. Point man Châu bỗng dừng lại. Tôi và Điệp lên quan sát. Con đường rộng, cách chúng tôi chừng tám hay mười mét, ngang hướng đi của Toán. Lên tiếp cận con đường, Điệp chụp ảnh và ghi nhận... Đường rộng hai mét, dấu vết thường xuyên và đang sử dụng, lá cây không bao phủ hết, lòi cả đất. Một vết trượt ngăn để lại dấu dếp nghiên nghiên. Ngoắc tay ra hiệu cho Toán đi lên, chúng tôi vượt qua con đường.

Nửa tiếng nghỉ ăn trưa. Một tiếng hú lạ tai dài hơi ở hướng bắc, bên này cũng hú đáp lại. Chúng tôi nhìn nhau, lòng cũng đã hiểu. Sự sợ hãi ập tới chen lấn và len lỏi trong tôi. Nhưng rất may chỉ thoáng qua. Ý tưởng vượt khó, lòng lẫn vài gương mặt mấy em cava, xinh xắn thơm như mít, đã làm tâm hồn dịu lại. Mồ hôi chảy dài trên mặt người đi đầu thật vất vả. Cái mặt bóng lưỡng bởi thuốc bôi trừ muỗi và vất nay lại càng bóng thêm vì mồ hôi. Bất giác mọi người nhìn nhau như muốn hỏi... Tiếng chim ré lên lao xao như đang gặp người lạ... "Kệ mẹ nó, tiếp tục, chả có chi" Tiếng nói khẽ của Thiếu úy Điệp nghe đanh và gọn. Về lưng khùng. Châu lại tiếp tục mở đường.

Một cơn dâm buổi chiều, che khuất ánh nắng đã ngả về tây. Ranh giới của rừng rậm, lui dần về phía sau. Trước mặt dốc thoải trông trải tối mù bởi những tàn cây xòe rộng. Những cây cổ thụ vút lên cao vẻ thách thức. Một con đường lớn băng ngang ở phía trước chia cắt bên kia rừng chồi non, bên này cổ thụ. Toán khựng lại, án binh bất động. Thật đáng ghét, đành chờ tối hẳn... Trung sĩ Quang và Hào vừa giăng xong hai trái mìn phòng thủ. Vẫn tiếng súng phát một của địch, vẫn tạo ngay sự khùng bố tinh thần. Chẳng làm chúng tôi mê mụ đi.

Cơm vừa xong, thì trời vừa tối. Ngồi đợi trăng lên, nhưng thiết nghĩ trăng cũng chẳng đủ sức soi rọi qua những tàn cây rậm rạp, nhưng có thể cũng đủ để không khỏi va chạm. Âm thanh núi rừng bỗng bừng bừng trời dậy, ma quái, huyền bí, náo nức tiếng thú khản đục vọng dội thể lương như mãi mãi cô đơn. Ánh trăng vừa treo chéch,

cũng là lúc Toán tới chạm con đường. suýt vấp ngã bởi chỗ trũng trên con đường, bước băng ngang khoảng năm bước, lại một vết trũng. Cho tôi hiểu ra rằng, đây là con đường cho xe hơi chạy. Báo cáo xong với Điệp... Lệnh qua đường, tìm chỗ ngủ.

Lắng nghe động tĩnh, nhìn đồng hồ đã mười giờ đêm. Thấy an toàn. Điệp ra lệnh cho Quang và Hào đi gài claymore phòng thủ... Cô đỡ giấc ngủ, bằng cách nghĩ một chuyện vui rồi vật vờ chìm dần... Bỗng giật bắn người lên, tiếng nhẹ xoay người từ đồng đội. Vánh tai dựng đứng, nghe cho rõ hơn... Từng bước, từng bước. Tiếng bước chân và cành cây khô gãy. Dịch đang di chuyển thẳng vào Toán. Ánh trăng lao xao qua kẽ lá, không đủ để nhìn rõ quang cảnh. Tiếng bước chân bỗng ngừng lại. Không khí nặng nề lại nặng thêm. Tôi suy đoán địch chỉ cách chúng tôi chừng bốn hay năm mét. Nhưng rồi có tiếng khụt khịt, xong đi thẳng về chỗ chúng tôi. Thở phào nhẹ nhõm, mọi người hiểu ngay chỉ là thú rừng. Đến gần, con heo rừng cao cả thước đứng đánh hơi một chặp, mới chịu ra đi... Mẹ kiếp, đêm đến thấy vợ chưa về, bực tức đi tìm... Làm hú hồn.

Nằm yên được một chặp. Trong đêm tĩnh lặng. Tiếng động cơ ì ì nặng chịch, ngay sau lưng chúng tôi. Chắc chắn trên con đường tôi qua, với hai vết lõm hai bên. Gà gáy lao xao tứ phía, lâu lâu xen lẫn tiếng người ồn ào nhưng chẳng rõ nói gì. Trăng đang gặp núi cao bên hông, tỏa ánh sáng mờ đục đùa giỡn cùng sương mù bay bay theo gió. Nghĩ lại quả là đêm của những giật mình.

Liên lạc xong với Covey, chúng tôi lại bỏ sau lưng những gì đã qua. Ngày mới lại đến, bình thường như đang trong mục tiêu.?! Mới mười giờ sáng, cái không khí oi nồng, nắng gắt trên cao và gió, gió biển đầu mát. Thời tiết tạo những cơn mưa đầu mùa. Thấy một địa thế ưng ý. Thiếu úy Điệp cho Toán nghỉ lại ăn trưa. Một chiếc phản lực lang thang âm ỉ trên không. Ăn cơm xong, tôi thấy đau bụng lạ kì. Mượn chai dầu gió của Châu, dùng móng tay cái tôi cạo hai bên khủy tay, nhưng chẳng hết đau. Hay tại hũ mắm ruốc của Hào mà mình đã xin, soi khi sáng. Điệp nhìn tôi e ngại.

Tôi kêu Quang đưa viên thuốc và rồi "Điệp coi dùm ba lô máy". Tôi tắt tả ra ngoài, vệt xong lá cây, khoan khoái phóng thích của nợ. Kéo quần lên trong trạng thái thoải mái. xoay lưng chưa kịp về chỗ. Súng âm âm nổ chát chúa. Tôi chỉ kịp nghe tiếng của Điệp "Hải chạy đi"

Nhanh như chớp, tôi nhắm thẳng hướng bốn người vừa khuất. Mặc cho gai rừng quật vào mặt và cổ, cố sức phóng cho kịp đồng đội chạy trước... Thế rồi cảm ơn Chúa, chúng tôi cũng đã cùng nhau một nơi. Vui thoáng qua. Bất giác tôi và mọi người cùng nhìn nhau. Chiếc ba lô máy của tôi vẫn còn trong trận địa. Úa gan và hoảng hốt, rút vội cái máy P90 phóng làn sóng cấp cứu. Rồi nóng nảy, điên tiết tôi nói "Trở lại lấy máy ngay, chân chừ là không kịp" Tự động tôi lao lên trước dẫn đầu, trở lại trận địa, mà cách đây chẳng bao xa.

Bên dưới gốc cây, chiếc ba lô nằm ngang, chúng tỏ khi ra lệnh rút Điệp đã cố kéo mang theo. Quan sát động tĩnh, tôi cẩn thận nhòm từng bước, bốn đồng đội yểm trợ phía sau. Chỉ còn lại khoảng ba mét nữa, tôi dần bò vào. Ngồi dậy sóc cái ba lô vô vai, thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là đám trinh sát địch. Dưới kia hai tên địch chết nằm xấp, vũ khí văng xa. Thiếu úy Điệp ra dấu lại đây, di chuyển. Tôi ra thủ hiệu chờ một tí, lệ làng băng xuống lấy cây AK gần nhất, tiếc rẻ nhìn cây AK còn lại, tôi tặc lưỡi... Ôi, cũng chỉ làm quà cho mấy ông Tây mà thôi.

Cây rừng chằng chịt, cản trở nhiều và lấy đi bao sức lực. Nhìn đôi găng tay đen của Châu, đã thấy rõ những vết sước trắng ở...

Mừng rỡ khi nghe tiếng Covey. Bật điện đàm tôi gọi ngay.

-Hotel bravo đây Whisky yankee Toán dụng địch, xin trợ giúp khẩn cấp.

-Whisky yankee. Tao đang tới, yên tâm.

Tôi nhận ra ngay tiếng nói đặc biệt của Đại úy Storter, thanh tao như gái.

Lấy cảm nang mật mã, tôi đọc và gửi lên Covey báo rõ tình hình và xin triệt xuất vì Toán đã bị lộ.

Tam nghỉ mệt ngồi chờ quyết định. Hào đang mân mê cây AK và lắc lắc tay ra dấu vô ích, súng hết đạn rồi. Trong máy có tiếng gọi Toán và Đại úy Storter thông báo, yêu cầu đã được chấp thuận và xin cửa sổ nhà tôi. Móc trong túi áo ngực lấy cái gương, chiếu thẳng lên Covey.

-Whisky yankee. Đi về hướng đông 200 mét, có bãi đáp.

Thông báo cho Thiếu úy điệp. Toán vội vã di chuyển, tẽ ngang hướng đông, được chừng 100 mét. Phía trước cây rừng thưa, từng bụi rậm rải rác chen lẫn nhau. Điệp ra dấu ngồi xuống, quan sát địa thế. Toán đang đứng trên ngọn đồi. xa xa một khoảng trống bãi cỏ vàng, nhõn nhõn dưới ánh nắng vàng quá trưa. Thót người vì tiếng hú ngay sau lưng, kèm theo tiếng người. Rất nhanh, Toán đều tìm được mỗi người một gốc cây và sẵn sàng. Tôi gọi ngay cho Covey báo đưng địch và xin trợ giúp... Tiếng chân người xen lẫn những cánh tay vệt cây rừng, từ từ đến thẳng chúng tôi... Sự căng thẳng, hồi hộp trên từng nét mặt, gần tôi, Hào đưa tay vuốt mồ hôi trên mặt. Tôi, tim như ngừng đập theo từng tiếng bước chân của địch. Châu và Điệp tay đang mở bao bi đông nước trong có chứa khoảng hai mươi trái lựu đạn mini... Loạt đạn đầu tiên của Trung sĩ Quang đã làm hai tên địch đi đầu vật ngã, mà chẳng kịp nhìn thấy ai...Tiếng hô hoán, ra lệnh bỗng chốc âm ỉ sau loạt đạn của Quang. Tiếp đó,cái không khí nặng nề lại đè lên hiện trường, kèm theo mùi thuốc súng cộng lá cây rừng. Bên này đồi ,nghe thấy tiếng quát thúc dục. Toán chúng tôi đang bị bao vây bằng hai cánh quân. Địch đã đến gần và trực diện với chúng tôi bằng những loạt đạn

phủ đầu áp đảo. Nép vào gốc cây, nhìn những vết đạn cày xước, đất bắn tung tóe. Tôi gọi Covey trong lúc bốn đồng đội tác chiến.

-Hotel bravo. Anh có mang theo đồ chơi không, bật khói vàng cho anh chơi nhé.

-Whisky yankee, rất tiếc tôi không trang bị đồ chơi. Hãy cố gắng... Con hổ mang đang trên đường đến... Chạy ra bãi đáp sau lưng.

Bằng vào hỏa lực của mình. Toán cầm cự nhờ vào địa thế thuận lợi trên cao. Chúng tôi chơi lựu đạn dễ dàng và chính xác. Quang bò ra sau chúng tôi lo gài trái claymore để mở đường máu, tay đang sờ cuộn dây điện bám mình... Bất thần tiếng hô "Muốn sống đầu hàng đi, chúng mày bị vây chặt rồi" Đáp trả bằng một băng đạn vào chỗ tiếng nói. Nóng nảy và điên tiết tôi gào lên "chửi thề".

Bên dưới Quang đã gài mìn xong ra hiệu cho Toán rút xuống tầng người. Đòn cân não và những loạt đạn qua lại chứng tỏ địch không đông... Giờ này địch đã chiếm được vị trí cao mà chúng tôi mới bỏ lại. Bên gốc cây to, bạnh. Điệp chỉ chiếc balo rách, đạn cày phá tung bên hông, nước trong bi đông giờ còn nhỏ giọt. Trên kia bốn cái xác địch nằm dài xuôi tay quanh những tay súng lâu lâu xuất hiện bắn xối xả vào chúng tôi. Địch đang chờ tiếp viện để làm cỏ toán tôi.

Tiếng súng xối xả của cả hai bên đánh bật đi tiếng Covey, mà có để ý mới nghe thấy. Tôi vẫn bám mở máy điện đàm để Covey có thể theo dõi tình hình và thưởng thức diễn tiến trận đánh bằng âm thanh. Có tiếng hét thúc dục của cấp chỉ huy địch. Những lần đạn cày sỏi, hạt tung đất cát lên cao và lá tả vỏ cây văng vãi trên đầu và vai. Cây M79 của Hào tỏ ra thật hữu hiệu, áp đảo trận địa. Hào chứng tỏ sự nhanh nhẹn, thông minh, chính xác trong tác chiến. Cây M79 của hắn thật tuyệt vời đã làm khựng lại cuộc tấn công, vì sau tiếng nổ của những trái M79. Phía địch gần như phải lo chống đỡ hoặc ẩn nấp. Nhuận nhuyễn trong bài bản chiến thuật, lúc này

mới thấy được tính hữu dụng của những giờ khó nhọc thực tập. Chiếc Covey xà xuống thật thấp, bay theo kiểu khùng bố với tiếng động cơ hết cỡ. Xẹt, ào ào trên trận địa. Đèn xanh đã được bật, trống chiến thuật quen thuộc. Covey gọi tôi.

Whisky yankee Phá vòng, chạy thẳng ra bãi đáp hướng đông. Tôi báo cáo cho Điệp, hiệu Điệp ra lệnh chơi lựu đạn... Bất chấp Toán đồng loạt đứng lên. Mỗi người tay lựu đạn lấy hết sức ném về phía đối phương. Trung sĩ Quang nổ trái claymore. Toán chúng tôi hè nhau, vắt giò lên cổ, chạy thực mạng, nhắm hướng đông có bãi đáp. Dưới sự che khuất bởi khói và đất cát mịn mù của lựu đạn và mìn nổ. Cổ hết sức, kết cục cũng ra được tới bìa rừng và thấy rõ những chấm đen của trực thăng đang lao tới. Thoải mái và phần nào lạc quan. Nét hân hoan hiện lên từng khuôn mặt chờ đợi trực thăng bốc về.

-Whisky yankee. Con trai, mở cửa đi

Thiếu úy Điệp ra khỏi tàn cây rồi lác gương.

-Whisky yankee. Thấy rồi. tiến ra khoảng trống, một trực thăng sẽ bốc hết Toán.

Tiếng trực thăng chém gió đang quần ngựa trên đầu. Hai chiếc Cobra, vòng chờ đợi sự điều khiển của Covey. Trên cao bốn chiếc Kingbee vẫn chưa chịu hạ thấp.

-Whisky yankee, ra ngay bãi đáp và chuẩn bị panel vàng. Hải, coi chừng phía bìa rừng.

Toán chạy thẳng ra bãi trống, phát panel vàng theo mật lệnh, trong lúc loạt rocket đầu tiên bốn, năm trái được phóng xuống nổ tung dài theo bìa rừng... Xa luân chiến... Tiếp theo sau, Cobra thứ hai, bay đầu chúc chúc... Tiếng đại liên mini, cùng 40ly tự động nghe phần phật, rồi nổ văng vãi dưới đất. Hai chiếc Cobra đảo vòng hai cũng là lúc chiếc Kingbee đang xuống bãi đáp. Phía sau hỏa lực của Cobra lập thành hàng rào thép cho Kingbee. Chiếc Cobra thứ hai lù lù phía sau...

Nằm vội xuống đất, trong khi từ bìa rừng, cách Toán khoảng 50 mét, tiếng súng thi nhau nổ...

À, máy chơi cú chót... Tôi thấy rõ chiếc Kingbee xẹt ngang qua đầu. Cây đại liên M60 phun ra lửa. Người xạ thủ đứng hẳn lên, vãi đạn xuống bìa rừng. Nhưng trực thăng bỗng bốc lên cao.

Hỏa lực của Cobra chơi bằng đủ mọi đồ chơi hiện có. Toán chúng tôi nằm chết dí tại bãi đáp. Địch đang nỗ lực chơi máy bay, tạm tha cho chúng tôi. Vẫn xa luân chiến, hai Cobra thi nhau tận dụng mọi hỏa lực và đang áp tải chiếc Kingbee xuống bãi. Người xạ thủ trên Kingbee nổ tới tấp vào bìa rừng, trong khi hỏa lực từ Cobra cày tung tóe đất cát. Một địa ngục lửa thép... Nhưng, rõ ràng là một thằng điên đứng chạy với cây thương liên nôi xối xả bắn vào trực thăng. Lạ lùng cây M60 trên trực thăng không làm hẳn ngã được. Kingbee đáp hẳn xuống bãi. Hai Cobra vẫn bần bệ ở bìa rừng. Nhưng không thể ngăn được chừng cả chục tên địch đứng chạy bắn đuổi theo chiếc Kingbee. Trên trực thăng, tôi dơ cao khẩu AK chiến lợi phẩm dí dí thẳng vào mặt đối phương.

Toán về đến CCC (Snowden Hall) . Trời vừa ập tối. Nhân viên phòng Hành-quân ra đón, tay bắt mặt mừng. Chiếc Kingbee đang được soi đèn đêm vết đạn. Ông Thiếu tá người Mỹ dơ cao cây AK tôi mới trao, miệng cười ha hả. Trên sân lúc này chỉ còn ba chiếc Kingbee, hỏi ra, một chiếc bạn đưa người xạ thủ bị thương lên tận Pleiku.

Toán Hải Sơn CCN (Command Control North)
Chiến Đoàn 1 Xung Kích / Sở Liên Lạc / Nha Kỹ Thuật

Nakhom Phanom (NKP)

**Captain John Kalbert, pilot, NKP, Thailand
January 1972**

Vài lời bàn..... đọc cho vui thôi... Không có ý kiến chi hết!

1. [Anonymous](#) June 21, 2013 at 9:40 AM

Lang thang trên mạng, hôm nay lạc vào trang này. Bravo Sierra ! Cùng là dân nhảy toán với nhau nên đọc xong bài này tôi chỉ biết nói thế . Bravo Sierra ! Một vài nhân vật được kể trên thì tôi cũng biết. ví dụ như N.D.Châu (trước đây cùng toán với tôi) .TS Trần Quang thì tôi không lạ (người đã mượn Beret đỏ của tôi và không chịu trả lại vì nó là loại beret đức của Pháp hiệu Plein Ciel, mà Đại Úy Hy "râu" đã tặng tôi khi đi nước ngoài về). Kể lại một chuyến nhảy là một việc đáng trân trọng, tuy nhiên đừng đẩy sự việc đi xa quá. Tôi sẽ rất ngưỡng nếu như có ai hỏi tôi những tiểu tiết như : Ủa ? Toán đi công tác không có Mỹ sao lại cần có thông ngôn ? hoặc một BKQ kể cả ông là thông ngôn thì lấy tư cách gì mà ông ăn nói với toán trưởng (T.Úy QLVNCH) và toán phó (T.Sĩ) bằng lời lẽ hách xì xằng như vậy. Bỏ qua những tiểu tiết dậm mằm thêm muối vớ vẩn như gọi Cobra yểm

trợ. gọi không kích ..những ông mà người viết gọi là One One và One Zero họ lại để cho ông làm à ? Đừng đem những Papa, Charlie, Oscar hoặc Whiskey ..v/v.. ra mà dọa. Đọc xong bài này, dân trong nghề họ cười đấm Lôi Hồ của ông đến vỡ bụng vì ông quen biết cả những toán viên trong rừng nhớ mẹ khóc rung rung rúc và cả toán viên bị sa thải vì thờ dài trong đêm. Ông có quyền huyền thuyên nhưng đừng để họ khinh Lôi Hồ vì bài viết của ông. Có lẽ ông nên học thêm tiếng Anh để làm nghề thông ngôn cho oai, chứ đừng viết tào lao họ cười cho. Trong bài này có hình minh họa của một toán. Ông có biết người đang bắt tay ông Tướng này là ai không ? Một thông ngôn thứ thiệt từng học trường tây đây ! Anh ta là một "combat interpreter" đúng nghĩa, ra vào cõi chết nhiều lần cùng Sáu già (người đứng cạnh) mà chẳng bao giờ ba hoa chích chòe cả. Stop bull shitting, will you !

[Reply](#)

2.

[Thoi Chinh Chien](#) July 15, 2013 at 11:11 PM

Dân trong nghề với nhau, tìm lời nói nhỏ nhẹ với nhau, có quyền lợi gì đâu mà phải sát phạt với nhau, chuyện kể lại những gì đã xảy ra hơn 40 năm trước, đọc cho vui, và con cháu có thêm chút ít kiến thức về những gì đã xảy ra trong chiến tranh một cách tổng quát Chiến Tranh chỉ là một trò chơi của các nước tư bản có nhiều tiền cơ mà.

Những bài viết do nhiều cố gắng mới thực hiện được, không phải ai cũng viết được

Khuyến khích bạn mình viết thêm, đừng vì những lời lẽ không tốt này mà ngưng viết.

Thân mến

Phạm Hòa / Trưởng Toán 723

[Reply](#)

3.

[Anonymous](#) August 6, 2013 at 7:10 AM

Tôi chỉ là 1 thằng nhóc. Những ý kiến của bậc cha chú thì không dám xen vào. Nhưng tôi thấy chú Phạm Hòa nói đúng. Máy chú dù sao cũng là chiến hữu một thời với nhau không nên dùng lời lẽ quá đáng. Tôi cũng không biết Chú Phạm Hòa là ai, nhưng rõ ràng ông là người đầy bản lĩnh tư cách

Reply